

— Казвамъ ли ти азъ, казвамъ ли ти! — закрепещѣ дѣдо Стефанъ къмъ сина си. — Казвамъ ли ти, че отъ моя внукъ нѣма да стане човѣкъ?! Гледай сега! Самъ вижъ! На най-усилното време да ми спре водата! Срамота е, че ми носи името!

Стефановиятъ баща се затича къмъ поилката. Нѣму му бѣше мъчно, когато корятъ сина му. Разбираше, че той

не е като другитѣ деца и го заболяваше сърдцето, когато старецътъ се сърдѣше.

— Стефане! — викна той и гласътъ му бѣше строгъ.

Никой не му отговори. Дорчо бѣ спрѣлъ до колелото, главата му висѣше отпустната спокойно и устнитѣ му лениво отскубваха тревата край пжтеката.

— Стефане!

Бащата се приближи до поилката, огледа се въ страни

и съзрѣ бѣлата конопена риза на сина си въ върбалака край рѣката.

— Заспалъ е, — помисли той и тихо започна да пристѣпя къмъ сънливеца.

Но Стефанъ не спѣше. Свитъ въ върбитѣ, той дѣлаше съ ножчето си нѣщо и самъ си приказваше. Вдълбоченъ въ заниманието си, дори не бѣше чулъ, че го викатъ. Баща му надникна презъ клонетѣ и се вслуша:

— Като я изостря добре, като я изтъня... ехъ, ехъ, майчице... че като я завъртя!... Господь да имъ е на помощь!... Единъ нѣма да остане!...

— Какво правишъ тукъ? — сопна се баща му.

Стефанъ се сепна и скочи на крака. Той се помжчи да скрие това,

което дѣлаше, наведе виновно очи и почти щѣше да заплаче.

— Какво правишъ, а? — повтори баща му. — Кажи де! Ние сме те пратили работа да вършишъ, а ти! Какво криешъ задъ гърба си?

— Азъ... нищо... — промънка Стефанъ. — Правѣхъ си сабя...

— Сабя ли? За какво ти е потрѣбвала сабя?

— За... той дѣдо ми разправи за Индже войвода... та